

ἐμὲ διὰ κἀνὲν συμφέρον, διότι δὲν εἶχα πλέον τίποτε νὰ τὸν δώσω, ἀλλ' ἔμενα τοῦ λοιποῦ εἰς βάρος του καὶ ὑποκειμένη εἰς τὰς περιπετείας τῆς τύχης του. Τέλος ἡσθάνομην εἰδὼς τι ὑπερφηφάνειας, ὅτι δὲν ἤμην ὑποδεστέρα τῆς γενναιότητος τὴν ὁποίαν ἐπερίμενεν ἀπ' ἐμέ, καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη του μ' ἐφαίνετο μείζων τῶν θυσιῶν μου.

Ἐνὰ ἐσπέρας ἐπιστρέφει τεταραγμένος, καὶ σφίγγων με ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐπαυειλημμένως,

— Ἰουλίττα μου, ἀδελφὴ μου, γυνὴ μου, ἀγγελὲ μου, ἀπαιτεῖται νὰ φανῇς καὶ τώρα καλὴ καὶ ἐπιεικὴς ὡς ὁ Θεός, νὰ μὲ δώσης νέον τεκμήριον τῆς ἀξιολατρεύτου προύτης καὶ ὁμοῦ τοῦ ἡρώτου σου· ἀνάγκη νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ νὰ κοιμήσῃς μαζὶ μου εἰς τὸν οἶκον τῆς πριγκηπίσσης Ζαγγαρόλης.

Ἐκ τῆς ἀπορίας μου εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὠπισθοχώρησα· καὶ ἐπειδὴ ἡσθάνθην ὅτι δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ τὸν ἀρνηθῶ ὅτιδὴποτε, ἤρχισα νὰ ὠχρῶ καὶ νὰ τρέμω ὡς κατὰδικος ἐνώπιον τῆς ἀγχόνης του.

— Ἀκουσε, μὲ λέγει· ἡ πριγκηπίσσα πάσχει δεινῶς. Τὴν ἡμέλησα χάριν σου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐλυπήθη τόσο, ὥστε ἡ νόσος τῆς ἐδεινώθη σπουδαίως. Οἱ ἱατροὶ δὲν τῇ δίδουν ζωὴν πλέον τοῦ ἐνὸς μηνός. Ἀφοῦ ὅλα πλέον τὰ γνωρίζεις... ἐμπορῶ νὰ σ' ἐξηγηθῶ περὶ τῆς κατηραμένης αὐτῆς διαθήκης. Πρόκειται περὶ κληρονομίας πολλῶν ἐκατομμυρίων, διατελῶ δὲ εἰς ἀνταγωνισμόν μὲ μίαν οἰκογένειαν προσέχουσιν ὅπως ἐπωφεληθῇ τὰ σφάλματά μου καὶ μὲ ἀπαλλοτριώσῃ, ὅταν ἔλθῃ ἡ κρίσιμος στιγμή. Ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ διαθήκη ὑπάρχει προσηκόντως συντεταγμένη, ἀλλὰ μίᾳς στιγμῆς δυσαρέσκεια δύνανται νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ἡμεῖς σήμερον εἴμεθα ἀφανισμένοι· μόνη αὕτῃ ἡ καταφυγὴ μᾶς ἔμεινε· ἄλλως, ἂν φύγῃ αὕτῃ ἡ εὐκαιρία ἀπὸ τὰς χειρὰς μας, ἄλλο δὲν μᾶς μένει, εἰμὴ σὺ μὲν νὰ λάβῃς τὴν ὁδὸν τοῦ νοσοκομείου, ἐγὼ δὲ νὰ γίνω ἀρχηγὸς ληστρικῆς τινος συμμορίας.

— Ὡ Θεέ μου! εἶπα, ἡμεῖς ἐζήσαμεν εἰς τὴν Ἑλβετιανὴν ἐξοδευόντες τόσο ὀλίγα! Διατί νὰ ἦναι ἐπ' ἀνάγκης εἰς ἡμᾶς ὁ πλοῦτος; Τώρα ὅτε ἀγαπώμεθα τόσο καλὰ, δὲν ἐδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν εὐδαίμονες, χωρὶς νὰ διαπραξώμεν νέᾳ ἔργα ἐπονειδίστα;..

Δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ συνέσπασε τὰ φρύδια του εἰς σχῆμα λύπης, ἀνίας καὶ φόβου ὁμοῦ, τοῦ φόβου τὸν ὁποῖον τὸν ἐπροξένει ὁ ἐλεγχὸς μου. Ἐσιώπησα πάραυτα· ἔπειτα τὸν ἠρώτησα κατὰ τι ἤμην ἐγὼ ἀναγκαῖα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

— Διότι, μὲ ἀπεκρίθη, ἡ πριγκηπίσσα, ὑπὸ ζηλίας ἀληθῶς δικαίας, ἐζήτησε νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ σ' ἐρωτήσῃ. Οἱ ἐχθροί μου, καθὼς καταλαμβάνεις, ἐφρόντισαν νὰ τὴν πληροφορήσουν ὅτι κατὰ πάσαν πρῶταν μέχρι μεσημβρίας διάγω πλησίον μιᾶς νέας καὶ εὐεϊδοῦς γυναικός, ἥτις ἦλθε νὰ μὲ εὕρῃ εἰς τὰ Μεδιόλανα. Καὶρὸν πολὺν κατάρθωσα νὰ τὴν παρᾶστήσω ὅτι εἶσαι ἀδελφὴ μου, καὶ τὸ ἐπίστευε· ἀλλὰ βλέ-

πουςα ὅτι ἀφ' ἐνὸς μηνὸς τὴν παρήτησα ὀλωσδιόλου, συνέλαβεν ὑποψίας καὶ δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἀσθενεῖς, καθὼς τὴν ἐπροφασίσθην. Σήμερον ἀπεφάνθη ὅτι, ἂν ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἀμελῶ εἰς τὴν κατὰστασιν εὐρίσκεται, θὰ ἔπαυε νὰ πιστεύῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἀγάπην μου, καὶ θὰ μὲ ἀπεστέρει καὶ τῆς ἐκ μέρους τῆς.

— Ἄν ἀσθενῇ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου καθὼς ἐγώ, καὶ σὲ θέλει ἀνυπερθέτως πλησίον τῆς, εἶπε, μετακόμισέ τὴν εἰς τὸν οἶκόν μου· αἱ θεράπαιναί μου καὶ οἱ ἱατροί μου θὰ τὴν περιποιηθοῦν ὡς ἄλλην ἐμέ. Θὰ δύνασαι νὰ τὴν βλέπῃς κατὰ πάσαν στιγμήν· ἂν ἀληθῶς ἦναι ἀδελφὴ σου, θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ ὡς ἰδικήν μου. — Ματαίως ἐζήτησα νὰ καταπολεμήσω τὴν παράδοξον αὐτὴν φαντασιοπληξίαν τῆς. Τὴν εἶπα ὅτι εἶσαι πτωχοτάτη καὶ ὁμοῦ ὑπερήφανος πολὺ, ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ σ' ἐπειθε νὰ δεχθῇς τὴν τοιαύτην φιλοξενίαν, καὶ τέλος ὅτι ὑπάρχει ὄντως ἄτοπον καὶ ἀνοίκειον τὸ νὰ ἔλθῃς νὰ κοιμήσῃς εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐρωμένης τοῦ ἀδελφοῦ σου. Τίποτε δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ, ἀλλ' εἰς πᾶσάν μου ἀντιλογίαν ἀποκρίνεται.

— Βλέπω πραγματικῶς ὅτι μὲ ἀπατάς· αὕτῃ δὲν εἶναι ἀδελφὴ σου. — Ὡστε, Ἰουλίττα μου, ἂν αὐτὸ μὲ τὸ ἀρνηθῇς, εἴμεθα, καθὼς σὲ εἶπα, ἀφανισμένοι. Ἐλα, ἔλα, σὲ καθικετεύω· ἔλα, παιδί μου, ἔλα!

Ἐπῆρα τὸ καπέλλο καὶ τὸ σάλι μου χωρὶς πλέον ν' ἀντιλέξω τι, καὶ ἐνῶ ἐνδυόμην ἔρρεαν βραδέως ἐπάνω εἰς τὰς παρειάς μου τὰ δάκρυα. Αὐτὰ δέ, καθ' ἣν στιγμήν ἐξηρχόμεθα τοῦ δωματίου μας, ὁ Λεώνης ἀπέμαξε διὰ φιλημάτων μυρίων, ἀποκαλῶν με εὐεργετιδὰ του, ἀγγελόν του, μόνην, μόνην φίλην του.

Διῆλθα τρέμουσα τὰ εὐρύτατα δώματα τῆς πριγκηπίσσης. Βλέπουσα τὸν ὄλβον ἐκείνου τοῦ οἴκου, ἡσθάνομην εἰς τὴν καρδίαν ἀνέκφραστον τινα συστολήν, διότι ἐνθυμούμην τοὺς ἀπηνεῖς λόγους τοῦ Ἑρριέτου: «Ὅταν αὕτῃ ἀποθάνῃς, σύ, Ἰουλίττα, θὰ γίνῃς πλουσία· θὰ κληρονομήσῃς τὰ πολυτελῆ πράγματά της, θὰ κοιμᾶσαι εἰς τὴν κλίνην της καὶ θὰ φορῇς τὰς ἐσθῆτάς της.» Διαβαίνουσα ἐμπροσθεν τῶν ὑπηρετῶν ἐταπεινώσα τοὺς ὀφθαλμούς μου· μ' ἐφαίνετο ὅτι μὲ παρετήρουν ἀπεχθῶς καὶ ἐπιφθόνως, καὶ ἐνομιζόμην χαμερπεσττέρα καὶ αὐτῶν. Ὁ Λεώνης ἐσφιγγεν ὑπὸ τὸν βραχίονά του τὸ χέρι μου, αἰσθανόμενος ὅτι ἔτρεμα σύστολος καὶ ἐκάμπτοντο τὰ γόνατά μου.

— Θάρρος, θάρρος! μ' ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Τέλος ἐφθάσαμεν, εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἡ πριγκηπίσσα ἐκοίτετο ἐπὶ μακρᾶς τινος καθέδρας καὶ ἐφάνη περιμένουσα ἡμᾶς ἀνυπομόνως. Ἦτο μία γυναῖκα τριακοντούτης, περίπου, ἰσχυροτάτῃ· εἶχε τὴν ὄψιν ὑποκίτρινον, ἐνδυμασίαν δὲ πολυτελῶς κομψήν, ἂν καὶ ἀτημέλητον. Πρέπει νὰ ἦτο ὠραιότατῃ εἰς τὸ ἔαρ τῆς νεότητός της, ἀλλὰ καὶ τώρα εἶχε χαριεστάτην

τὴν φυσιογνωμίαν. Ἡ ἰσχύότης τῶν παρειῶν τῆς ἠϋξανε τὸ μέγεθος τῶν ὀμμάτων τῆς· τούτων δὲ τὸ λευκόν, ὡς τὸ εἶχε καθυαλώσει ὁ μαρasmus, ὁμοιάζε μὲ τὸ τῆς κόγχης τοῦ μαργαρίτου. Τὰ μαῦρα καὶ λεπτοφυῆ μαλλία τῆς τὰ εἶχε στρωτὰ καὶ ἐστιλβαν, ἀλλ' ἦσαν καὶ αὐτὰ ἄτονα καὶ ἀρρωστημένα ὡς ἦτον ὄλη. Ἀμα ὡς μὲ εἶδε, ἔβαλε φωνὴν χαρᾶς καὶ ἔτεινε πρὸς ἐμὲ τὸ χέρι τῆς, ἕνα μακρὸν χέρι, λεπτοφυὲς καὶ ὑποκύανον· ἀκόμη νομίζω ὅτι τὸ βλέπω. Ἐξ ἐνὸς νεύματος τοῦ Λεώνη, ἐνόησα ὅτι ὤφειλα νὰ φιλήσω τὸ χέρι τοῦτο, καὶ, τί νὰ κάμω; ὑπήκουσα.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἦτο ἀληθῶς ἡ Ἰακωβίνα, ἀπηνυδηνυτα καὶ ἀσθμαίνουσα, φοροῦσα μακρὸν γυναικεῖον ἐπενδύτην καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα κεκαλυμμένον διὰ πυκνοῦ καλύμματος.

— Ἰακωβίνα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβὴν ὑποστηρίζων αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς ὅπως ἀναβῇ τὴν κλίμακα, Ἰακωβίνα, φίλη μου! πῶς ἐδῶ;... μόλις πρὸ ὀλίγου σὲ ἀφῆκα!

Ἡ Ἰακωβίνα εἰς ἀπάντησιν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα μειδιῶσα, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρους ἤρχετο εἰς προϋπάντησιν αὐτῶν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβὴν λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικός, καὶ τι καλὴν εἰδησιν ἔτρεξες νὰ μου φέρῃς... Μήπως ἐκρέμασαν τὸν σύζυγόν σου;

— Μήπως σὰς συνέβη κἀνὲν δυστύχημα; ἠρώτησε καὶ ὁ Ὀλιβιέρους διὰ τοῦ συνήθους αὐτῷ φιλοφρονεστάτου τρόπου.

— Ὅχι, κύριοι, ὄχι, σὰς βεβαιῶ... ἀλλ' ἔπρεπεν ἀπόψε ἀνευ ἀναβολῆς νὰ ἴδω τὸν Ὀλιβιέρους.

— Ἐμὲ, κυρία; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Αὐτόν; ἀνέκραξεν ὁ Ζεβὴν... Ὅσον ἐξυπνος τὴν ἔπαθα!... Κ' ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἦλθες δι' ἐμέ!

— Ἐξηγηθῆτε, κυρία, ἐπ' ἀνέλαθεν ὁ Ὀλιβιέρους, διότι, ἀληθῶς, οἱ λόγοι σας μ' ἐνέβαλον εἰς ἀμηχανίαν.

— Ἰδοὺ τί συνέβη, ἀπήντησεν ἡ Ἰακωβίνα. Μόλις ὁ κύριος Ζεβὴν ἀνεχώρησε καὶ ἡτοιμαζόμεν νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, διότι ὁ Βισκορνὲ θὰ ἔλθῃ αὐριον, εἶδον εἰσερχόμενον νεανίαν τινά, ὁ ὁποῖος μὲ πλησιάζει: «Κυρία, μοι λέγει, δὲν κατοικεῖ ἐδῶ ἕνας νέος ὀνομαζόμενος Ὀλιβιέρους; — Κατόκει πραγματικῶς ἐδῶ, τῷ ἀπῆντησα, ἀλλ' ἐφυγεν ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου μας. — Εἶχον νὰ ἐγχειρίσω εἰς αὐτὸν μίαν πολὺ σπουδαίαν ἐπιστολήν, ἐπ' ἀνέλαβε· πῶς νὰ κάμω; — Ἐὰν θέλετε νὰ μοι τὴν ἐμπιστευθῇτε, ἡξέρω ἕνα τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου εἰμopoεῖ νὰ τὴν λάβῃ. — Ἀπόψε; — Ἀπόψε. — Δύναμαι νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ὑμᾶς, κυρία; — Σὰς ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν ὅτι θὰ τὴν λάβῃ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου. — Ἐστῶ, εἶπεν ὁ νεα-

νίας, ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή. Ἀλλὰ συλλογίσθητε ὅτι ἡ τύχη τοῦ νέου τούτου ἐξαρπάζεται ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἀνεχώρησε. Πάραυτα δ' ἐγώ, ρίψασα ἐπὶ τῶν ὤμων μου τὸν ἐπενδύτην μου, ἔτρεξα εἰς ὑμᾶς, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι καθ' ὁδὸν πιθανὸν νὰ συναντήσω κλέπτας ἢ μεθυσμένον τινὰ στρατιώτην...

— Δυστυχῆς νέα! ἐψιθύρισεν ὁ Ὀλιβιέρος

— Ἰακωβίνα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν, εἰσαι ἐξαίρετος γυνή!... Καὶ αὐτὴ ἡ περίφημος ἐπιστολὴ ποῦ εἶνε;

Ἡ Ἰακωβίνα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τῆς ἐπιστολὴν τινὰ ἐσφραγισμένην.

— Ἰδοὺ αὕτη!

Ὁ Ὀλιβιέρος, λαβὼν, ἀπεσφράγισεν αὐτὴν πάραυτα καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Ἐκείνη, ἣτις ὀφείλει εἰς ὑμᾶς τὴν ζωὴν, σὰς περιμένει ἀνευ ἀναβολῆς, ἀπόψε, τὸ μεσονύκτιον ἀκριδῶς, εἰς τὸ Λουβρόν...»

— Δὲν ἐπίστευον, ἐψιθύρισεν ὁ Ζεβάν. «Δι' ὑπόθεσιν, ἣτις ἐνδιαφέρει αὐτὴν τὰ μέγιστα».

— Ἐτελείωσεν; εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Ἐτελείωσεν.

— Λοιπὸν τί θὰ κάμῃς;

— Τί μ' ἐρωτᾷς; Ζεβάν... Δὲν ἤξεύρω οὐτ' ἐγώ... Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι καὶ ἡναγκασμένος νὰ μεταβῶ εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην τῆς βασιλίσσης. Τί λέγεις καὶ σύ;

Ὁ Ζεβάν ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς σιωπῆς, ἕως τῶρα δὲν ἀπεκτήσαμεν ὑψηλὰς σχέσεις, καὶ ὅποια εἶνε πάντοτε ὠφέλιμοι, καὶ μάστιχα εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα... Ἡ βασιλίςσα θέλει νὰ σ' ἰδῇ! Μὴ ἀποποιηθῇς αὐτὴν τὴν συνέντευξιν... Τί διαβόλον! εἴμπορεῖ νὰ μὰς ὠφελήσῃ... Καὶ ἔπειτα τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς;... Εἶσαι γενναῖος καὶ τολμηρὸς... Ὑπάγε, Ὀλιβιέρε. Ἐγὼ θὰ σε περιμένω πλησίον τοῦ Λουβροῦ.

— Ὁ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, Ζεβάν ἂν καὶ δὲν εἶμαι σύμφωνος, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, λαβὼν τὸ ξιφὸς του καὶ προπορευθεὶς.

— Χαῖρε!... Καὶ τῶρα, ὠραῖά μου Ἰακωβίνα, εἶπεν ὁ ποιητής, λάβε τὸν βραχίονά μου καὶ μὴ φοβηθῇς ὅλους τοὺς Βισκοντὲ τοῦ κόσμου... Θὰ σε συνοδεύσω μέχρι τοῦ ξενοδοχείου σου, ἀκολουθῶν τὸν Ὀλιβιέρον... Δὲν ἤξεύρεις ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον καλλίτερος προστάτης ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Θεάν, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι Ἐρωτᾶ;

ΙΘ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος θὰ ἐπραττε κάλλιον ἂν δὲν ἠκολούθει τὴν συμβουλὴν τοῦ Ζεβάν.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Ἰσαβέλλα, ἀφροῦ πρῶτον ἐλούσθη ἐπιμελῶς, ἐκαλλωπίσθη φιλοκάλως καὶ ἐνεδύθη μακρὰν ὀλοσηρικὴν ἐσθῆτα, καθιστῶσαν αὐτὴν ἔτι ὠραιότεραν· εἶτα δὲ μετέβη εἰς τι παρὰ τὸ προσευκτήριόν τῆς δωμάτιον, ἐνθα ἐξηπλώθη νωχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρον, ἐχουσα πάντοτε ἐν τῷ νῷ τὸν ὠραίον ἐκεῖ-

νον νέον, δὴ κατὰ τοσοῦτον παραδοξὸν συγκυρίαν συνήντησε, καὶ τὸν ὁποῖον περιέμενεν, ἐλπίζουσα ὅτι τὰ μὴπω μαρνανθέντα θέλγητρά τῆς εὐκόλως ἐδύναντο νὰ σαγήνευσωσιν τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καίτοι ἐκ πρώτης ὄψεως ἐνόησεν αὐτὴν οὐχὶ ἐπιδεκτικὴν ἐρωτικῶν συγκινήσεων. Διότι ἄληθῶς δὲν ὑπῆρχεν ἐν Γαλλίᾳ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον, ἅμα ἠθέλησε, νὰ μὴ ἐσαγήνευσε διὰ τῶν ἐπαγωγῶν αὐτῆς θελγῆτρων.

Δὲν ἐδύναντο λοιπὸν ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τούτου.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκεν ὡς ἐκ τῆς ὠραιότητος τοῦ Ὀλιβιέρου, ἡ βασιλίςσα ἐσκέπτετο καὶ ἄλλο τι σπουδαιότερον, τοῦτέστιν ἐνόμισεν ὅτι εὐκόλως ἐδύναντο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν πειθήνιον ὄργανόν τῆς καὶ κοινωνὸν τῶν μελετωμένων σχεδίων τῆς.

Ἡ πανοῦργος βασιλίςσα ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἠθικὴν ἀξίαν ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐραστῶν τῆς, ἰδίως δὲ δὲν εἶχεν ἀρκοῦσαν πεποιθήσιν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἄρχοντος Ζιὰκ καὶ Βοαβουρδόνῃ, οἵτινες, ἐν ἐνδεχομένῳ κινδύνῳ, θὰ ἐγκτελίπον αὐτὴν εἰς τὴν τύχην τῶν ἐχθρῶν τῆς· ἐνῷ τούναντιον μία στιγμὴ ἤρκεσεν ὅπως ἐκτιμήτῃ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὀλιβιέρου, ὑπὸ τὰ στήθη τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώρισε πάραυτα καρδίαν γενναίαν καὶ ἀφωσιωμένην, καὶ εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ὁποῖου ἐν ἀκαρεὶ ἀνέγνωσε τὰ σπάνια προτερήματα, δι' ὧν περιεβάλλετο. Δὲν ἐβράδυνε λοιπὸν νὰ νοήσῃ ὅτι τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ νέος οὗτος θὰ ἡγάπα, καὶ τὴν ζωὴν του αὐτὴν εὐχαρίστως θὰ ἐθυσίαζεν ὑπὲρ τῆς ἐρωμένης του.

Τοιοῦτου δ' ἐραστοῦ εἶχεν ἀνάγκην ἡ πανοῦργος Ἰσαβέλλα. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν κατέβηκε μεγίστην φροντίδα περὶ τὴν κόμμωσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ πολυτελέστατον δεῖπνον μετὰ τῶν ἀξιολογωτέρων φραγῶν καὶ τῶν ἐκλεκτοτέρων οἶνων.

Βαθεῖται σιγῇ ἐπεκράτει εἰς τὸ Λουβρόν.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠσθάνθη ὅτι ἡ προσφιλεῖς ὥρα ἐπλησίαζε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφαίνετο ἔτι μᾶλλον ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένη.

Καὶ ἂν δὲν ἤρχετο;

Ἀλλὰ διὰ τί δὲν θὰ ἤρχετο, ἀφροῦ ὁ Καρλότος ἐβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐδόθη εἰς τὰς χεῖράς του ἀσφαλῶς;

Ἀλλ' ἂν ἀπρόοπτόν τι συμβῶν ἀνεχαίτιζεν αὐτόν;

Μυρίαί ἐρωτήσεις ἀνεῖ ἀπαντήσεων ἐτάρασσον μέχρι μανίας τὸ πνεῦμα τῆς Ἰσαβέλλας.

Τὸ βλέμμα τῆς ἠκολούθει μετ' ἀγωνίας τὸν δεικτὴν τοῦ ὀρολογίου.

Ἦδη ἐπλησίαζε τὸ μεσονύκτιον.

Καὶ οὐδεὶς εἰσέτι!...

Ἡ βασιλίςσα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν καθίστατο ὠχρότερα.

Ἐπὶ τέλους, ἀνοιχθείσης αἴφνης τῆς θύρας, ἐνεφάνισθη ἡ δούκισσα τῆς Βάρης.

Ἡ Ἰσαβέλλα, ἀνυπόμονος, ὤρμησε πρὸς συνάντησίν τῆς.

— Ἦλθε λοιπὸν ἐκεῖνος; Αἰκατερίνη, ἀνέκραξε.

— Ναί, Μεγαλειοτάτη.

— Ἀχ!... ἐπὶ τέλους!... Ἀς ἔλθῃ!... ἄς ἔλθῃ λοιπὸν!...

Ἡ δούκισσα ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τινος στιγμῆς, ὁδηγοῦσα πρὸς αὐτὴν τὸν Ὀλιβιέρον.

— Καλὰ... ἐξαίρετα, εἶπεν ἡ βασιλίςσα θριαμβευτικῶς... Ἀφες μὰς μόνους, Αἰκατερίνη!

Μόλις ἡ δούκισσα ἀνεχώρησεν, ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριψε βλέμμα πλήρες χαρᾶς καὶ ὑπερηφανίας ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκεῖνου νέου, ὅστις εὐρίσκετο ἤδη ἐνώπιόν τῆς γονυπετῆς καὶ τεταπεινωμένος.

— Ἐγέρθητε, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασιλίςσα. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος μοι ἔσωσε τὴν ζωὴν, δὲν πρέπει νὰ μένῃ γονυπετῆς ἐνώπιόν μου. Ἐγέρθητε καὶ καθήσατε πλησίον μου... θὰ σας εὐχαριστήσω πρῶτον, διότι ἤλθετε μόνις σὰς προσεκάλεσα.

— Μήπως δὲν εἶνε καθήκον παντὸς πιστοῦ ὑπηκόου σας νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς σας;

— Καὶ πῶς;... ἐγνωρίζετε;... εἶπεν ἐκπληκτος ἡ Ἰσαβέλλα.

— Ὅτι εἰσθε ἡ βασιλίςσα; Ναί, Μεγαλειοτάτη.

— Καὶ τίς σας το εἶπεν;

— Ἀνθρωπὸς τις, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ ὁ ὁποῖος σας ἀνεγνώρισε, Μεγαλειοτάτη.

— Ἀφροῦ λοιπὸν ἐμάθετε ποία εἶμαι, διατί δὲν ἤλθετε νὰ μοι ἀποδώσῃτε τὴν σφραγίδα, τὴν ὁποίαν σας ἔδωκα, κύριε; Ὁ Ὀλιβιέρος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ βασιλίςσα παρετήρει αὐτὸν μετὰ προσοχῆς.

— Ἀ! ναί... ἐννοῶ... δὲν ἤλθετε εἰς τὸ Λουβρόν νὰ μοι ἀποδώσῃτε τὴν σφραγίδα, ἐκ φόβου μήπως σας ἐκλάβω ὡς αἰτούντα ἀμοιβὴν ἢ ὡς ταπεινὸν καὶ φιλοχρήματον.

Ὁ νέος ἐτήρησε σιγὴν.

— Ναί, ἐμάντευσά, ἐπανελάβην ἡ βασιλίςσα μετὰ προσπεποιημένου κινήματος, ὅπερ ἐνέφαινε βαθεῖαν λύπην καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο ἀντάξιον καὶ τῆς ἐξοχωτέρου ἡθοιοῦ, ναί! ἰδοὺ τί μὰς περιμένει, ἡμᾶς τὰς βασιλίσσας!... ἡ ἡ χαμέρπεια τῶν κολάκων ἢ ἡ ὑπερσφία τῶν εὐγενῶν... Οὐδέποτε ἡ ἀφοσίωσις οὐδ' ἡ ἀγάπη... Ἀ! μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἡ τελευταία χωρικὴ τοῦ βασιλείου μου εἶνε αὐτοχεστέρα ἐμοῦ!...

Καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Καὶ ὅμως, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, οὐδεμίαν γυνή, ὅσον ὑμεῖς, περιστοιχίζεται ὑπὸ φίλων πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων!

— Ναί!... φίλων πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων μόνον ἕνεκα συμφέροντος!... ἀλλ' ἅμα ἡ χεὶρ αὕτη παύσῃ ῥίπτουσα εἰς αὐτοὺς ἀπειδῶς τὸν χρυσόν, τὰ δῶρα καὶ τοὺς τίτλους, τότε, φεῦ! οἱ φίλοι ἐξαφανίζονται!...

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειοτάτη... ὅπως ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐγκατελείφθη ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ὤφειλον εἰς αὐτὸν περισσotέραν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν!...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἠρυθρίασεν.

Ἐφαίνετο λίαν τετραγαγμένη, ὥς μέλλουσα ν' ἀντιμετωπίσῃ ψυχρὸν καὶ τολμηρὸν ἀνταγωνιστὴν, οὗτινος ἡ αὐστηρὰ φωνὴ ἐφαίνετο ὁμοία τῇ ἐαυτοῦ συνειδήσει.

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα. Δὲν εἶνε κατάλληλος ἡ στιγμή, ὅπως συζητήσωμεν περὶ τοσοῦτω σπουδαίων ὑποθέσεων... Κύριε Ὀλιβιέρε, ἐσώσετε τὴν ζωὴν μου, καὶ ἔχω καθήκον νὰ εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο. Λοιπὸν ὁ στρατάρχης συνιστᾷ σῶμά τι ἐξ ἐκατὸν ἀνδρῶν, οἵτινες θὰ θεωρῶνται ἀποκλειστικῶς ὡς σωματοφύλακές μου· θέλετε νὰ διορισθῇτε διοικητὴς τοῦ σώματος τούτου;

— Φεῦ! Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρ, τὸ ξιφὸς μου δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πῶς;

— Ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ἀλλὰ μ' εἶπετε, νομίζω, ὅτι ὁ πατήρ σας ἀπέθανεν ἢ μᾶλλον ἐδόλοφονήθη...

— Εἶνε ἀληθές, Μεγαλειοτάτη... ἀλλ' ὥρκισθην νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατόν του διὰ τοῦ ξιφους τούτου.

— Καὶ δὲν ἀπαιτεῖτε λοιπὸν τίποτε ἀπὸ ἐμέ;

— Τίποτε, Μεγαλειοτάτη.

— Οὔτε τὴν φιλίαν μου; προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα, προσηλούσα ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα πυρέσσον ἐξ ἔρωτος.

— Ἄ! ὅσῳ δι' αὐτήν, μάλιστα, Μεγαλειοτάτη μου!

Καὶ ἔφερε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἔτεινεν αὐτῇ ἡ βασίλισσα.

— Οὕτω λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, δὲν εἶσθε ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων, ὅστις προφέρει τὸ ὄνομά μου μετὰ μίσους καὶ ἀποστροφῆς, ὅστις μὲ ἀποκαλεῖ ξένη!... καὶ ὁ ὅποιος ἀδίκως καὶ ἀνοήτως μὲ θεωρεῖ ὡς πρόξενον τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως!... Ὡ! σεῖς βεβαίως δὲν ὁμοιάζετε μὲ τὰ κτήνη ταῦτα!

— Μεγαλειοτάτη, δὲν γνωρίζω διὰ τοὺς βασιλεῖς εἰμὶ ἕνα μόνον δικαστὴν, τὸν Θεόν!

— Εὐχαριστῶ, Ὀλιβιέρ. Ἀλλ' ὑμεῖς, ὅστις ἔχετε εὐγενῆ τὴν καρδίαν, πιστεύω ὅτι θὰ ἐπιστεύσατε τὰς ἀφίμους συκοφαντίας, τὰς ὁποίας οἱ ἐχθροί μου ἐκτόξεύουσι κατ' ἐμοῦ!... Εἶνε τόσῳ εὐκολὸν νὰ κηλιδώσῃ τις τὸ ὄνομα μιᾶς γυναικὸς καὶ πρὸ πάντων βασιλίσσης!... ἀφοῦ δὲν γνωρίζει, οὐδὲ δύναται νὰ μάθῃ τί συμβαίνει εἰς τὰ ἀνάκτορα!... Μεταξὺ λαοῦ καὶ βασιλέων ἐγείρεται παχὺ μεσότοιχον, ἀποτελούμενον ἐκ πριγκήπων, ὑπουργῶν, αὐλικῶν, εὐνοουμένων, θεραπόντων!... Μήπως καὶ ἡμεῖς εἰμεθα ἐλευθεροί; Πέριξ ἡμῶν, Ὀλιβιέρ, πνέει ὁ δόλος, ἡ προδοσία, ἡ αἰσχροτήτης!... Καὶ ἐν τούτοις ὅλοι μᾶς καταρῶνται!... οὐδεὶς εὐρίσκεται νὰ μας παρηγορήσῃ!...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τόνου τοσοῦτον εἰλικρινοῦς, ὥστε

καὶ ὁ ἐμπειρότερος τῶν ἀνθρώπων ἐδύνάτο ν' ἀπατηθῇ.

— Ταῦτα πάντα προέρχονται, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβε θλιβερῶς ὁ Ὀλιβιέρ, διότι ὁ λαὸς τῶν Παρισίων ἢ μᾶλλον ὁλόκληρος ἡ Γαλλία πάσχει δεινῶς!

— Λοιπὸν πταίω ἐγὼ εἰς τοῦτο; ἀνέκραζεν ἀγερῶχος ἡ Ἰσαβέλλα. Σύζυγος οὕσα ἐνός παρᾶφρονος, περιυβριζομένη καὶ συκοφαντούμενη, οὐδέποτε ἀπέκτησα ἕνα φίλον πιστόν... ἕνα εἰλικρινὴ σύμβουλον... ὄχι! οὐδέποτε!... Ἄ! ναί! ἐψεύσθην! προσέθηκε μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ, ἔχω τὸν Δ' Ἀρμανιάκ... τὸν αἰμοχαρῆ στρατάρχην... ἔχω τὸν Ζιὰκ καὶ Γραβίλλην, αὐτοὺς τοὺς ἀσώτους καὶ ἐκδεδιητημένους νέους, οἵτινες καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν θὰ ἠρνοῦντο, καὶ αὐτὰς τὰς ἀγίας εἰκόνας θὰ ἐπυρόπολουν, ὅπως διέλθωσιν, ἔστω καὶ μίαν νύκτα, μετὰ τινος ἀσελγοῦς γυναικὸς... καὶ τέλος ἔχω τὸν Δουσατέλλον, τὸν μισητώτερον πάντων, ὅστις οὐδ' ἐννοεῖ, οὐδ' ἀκούει τι... Τοιοῦτους ἔχω ὑπουργούς!... τοιοῦτους ἔχω συμβούλους!

Καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς, μὴ δυναμένη ἐκ τῆς ὀργῆς νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρ, ἐσιώπα καὶ ἐθεώρει αὐτὴν ἐκπληκτός.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, ἐπανέλαβε περιλύπως ἡ Ἰσαβέλλα, ὅτι εἰμαι μία δυστυχὴς γυνή!...

— Πλὴν, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρ μετὰ συστολῆς, δὲν δύνασθε διὰ μιᾶς λέξεως, δι' ἐνός νεύματος ν' ἀποβάλλετε τοὺς ἀθλίους αὐτούς, οἱ ὅποιοι σὰς προξενοῦσι τοσαῦτα κακά;...

— Ἀδύνατον!... ἔχουσι τὰ πάντα εἰς τὰς χεῖράς των! Τὸν στρατόν, ὅπως καταλάβωσι τὰ φρούρια, καὶ τὰ χρήματα, ὅπως ἀγοράσωσι τὰς συνειδήσεις!... Ἄ! ἔχεις δίκαιον, Ὀλιβιέρ, ἀρνούμενος νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου!...

Καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς τῆς, ἀναμένουσα μετ' ἀγωνίας τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων τῆς καὶ τῶν πράξεών τῆς.

Σ. Τ.

Ἐπεται συνέχεια.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Διήγημα κατὰ παράδοσιν.

— Κωστάκη! ἀκουσες; Κωστάκη τὸν ἐβγελαν!

— Κωστάκη!

— Ναί, Κωστάκη, Κωσταντῇ...

— Καὶ τί ἡμέρα! ὅλο τὸ χωρὸ γιορτάζει...

Ὁ γέρω-Διαμαντῆς εἶπε μετὰ τοσοῦτου θαυμασμοῦ τὰς τελευταίας του λέξεις, ὥς νὰ ἔλεγεν ὅτι ἐώρταζεν ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος. Δὲν εἶχεν ἀδικον ὅμως· τῷ ὄντι, ὁλόκληρον τὸ χωριὸν ἐώρταζε τὴν βάπτισιν τοῦ Κωστάκη. Ὅλοι οἱ οἰκίσκοι ἀπήστραπτον ἐκ καθαριότητος, ὥς κατὰ τὰς

ἡμέρας τοῦ Πάσχα· αἱ χωρικαὶ εἶχον ἐνδυθῇ τὰς καλλιτέρας ἐνδυμασίας των, οἱ λεβέντες τὰς λευκωτέρας φουστανέλλας των, οἱ γέροντες, ὅπως ἱερώτερον χαρακτηρὰ δώσωσιν εἰς τὴν ἑορτήν, τὰ μαυρισμένα ἐκ τοῦ καπνοῦ τῶν μαχῶν καὶ διάτρυτα ὑπὸ τῶν σφαιρῶν μείγταρογέλεκα. Ὁ μικρὸς ναῖσκος τῆς Παναγίας, ὁ μόνος εἰς τὸ χωριόν, τοῦ ὁποίου οἱ μαυρισμένοι καὶ μηκυτιῶντες τοῖχοι ἀπέδιδον σοβαρότητα σύμφωνον πρὸς τὴν ἑορτήν, ἐμοσχοδόλει ἐκ τοῦ λιθωντοῦ καὶ ἔλαμπεν ἐκ τῶν κηρίων. Ἐξω πλατεῖα κιτρίνη ζώνη ἐκ κηροῦ, προερχομένη ἐκ προσφοράς γέροντος χωρικοῦ εὐχρηθέντος, ὥς ὁ Σαμουήλ, νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ Χάρος ἵνα ἴδῃ τὴν βάπτισιν τοῦ Κωστάκη, περιέζωνεν αὐτόν, ἐπὶ δὲ τοῦ πλακοστρώτου ἐδάφους καὶ τοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους, ἀνωθεν τῶν στασιδίων, ἐστρώννυντο κλαδοὶ μύρτου διανθεῖς, εὐωδιάζοντες. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ναῖσκου ἴστατο ὀρειχαλκίνη κολυμβήθρα καὶ παρ' αὐτὴν ὁ κύρ Γιώργης Βασιλόπουλος, πάρεδρος τοῦ χωρίου, μὲ τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ὥς στήλη τοῦ ναοῦ, μετὰ τὴν ξανθὴν του κόμην, ἀτάκτως, ὥς δέσμην λινοθύλων, πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ ἀπεψιλομένου μετώπου του· πλησίον ἴστατο ὁ ἱερεὺς μετὰ τοῦ βοηθοῦ του, ὁ ψάλτης καὶ ἡ μαῖα κρατοῦσα εἰς χεῖράς τῆς τὸν μικρόν.

Τὸν λοιπὸν τοῦ ναῖσκου χώρον κατεῖχον οἱ χωρικοὶ μὲ καρδίαν πάλλουςαν ὑπὸ συγκινήσεως, εἰς δὲ τὸν γυναικωνίτην ἐστοιβάζοντο αἱ χωρικαὶ, προσκολλῶσαι εἰς τὸ δικτυωτὸν σπινθηροβολοῦντας ὑπὸ χαρᾶς ὀφθαλμούς. Ἡ φιλοπατρία τῶν πτωχῶν χωρικῶν εἶχε τοσοῦτον ὑψωθῇ κατὰ τὴν ὥραν, ἐκεῖνην, ὥστε ἐν τὰ αἰσθήματα ἀνεφλέγοντο ὅπως ἡ πυρῖτις, ὁ ναῖσκος θὰ ἀνετινάζετο εἰς τὸν οὐρανόν, ὥς ὁ ναῖσκος τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς μετὰ τοῦ Σαμουήλ. Καὶ ὅτε ὁ ἱερεὺς ἔδωκε τὸ ὄνομα γεγонуῖα τῇ φωνῇ εἰς τὸν νεοφώτιστον, τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀφθόνως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀγνώτερος φόρος τοῦ αἵματος, χυνόμενος εἰς τὸν βωμόν τῆς ἐλευθερίας. Τὸ γὰρ μᾶς ζῆση ἀνῆρχετο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, οἱ δὲ ἔξω τοῦ ναῖσκου γέροντες, ἤρπασαν τὰ ἐπὶ τούτου γεμισμένα καρυοφύλλα των, ἐκεῖνα μὲ τῶν ὁποίων τὸ εὐστοχον πῦρ ἐδίωξαν τὸν ἐχθρόν τοῦ χωρίου των καὶ τὰ ἐκένωσαν πρώτην ἡδη φορὰν χαρμωσύνως, στρεφόμενοι κατὰ διαφόρους διεθυνσεις πρὸς τὰ χωρία Σκληροῦ, Μαρκόπουλον, Ἰμάμ-Τσαούση καὶ πρὸ πάντων τὴν Γαστούνην, ἀλλαλαζόντες ὥς εἰ ἔλεγον πρὸς αὐτά:

— Ἐχομε κ' ἐμεῖς τὸν ἀνθρωπό μας.

*

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἡ Παληόπολις ἦτο ἀνάστατος. Ὁ οἶνος ἔρρεεν ἀφθονος ἀπὸ τὰ βαρέλια, ἀρνία ἐψήνοντο εἰς ὅλας τὰς αὐλὰς, αἱ γυναῖκες ἐχόρευον ἀδιακόπως εἰς τ' ἀλώνια, τραγούδια κλέφτικα θλιβερά· ἀλλ' ἀνδρική καὶ ἐνδοξου τοῦ χωρίου ἐποχῆς, ἀντήχουν καὶ πυροβολισμοὶ βαρύνοντο ἐπιπτον ἀνὰ λεπτόν.